

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.378/2014/2. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Deák Tibor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Deák Tibor ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperesnek – a Szabó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Tibor János ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és a **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperesek ellen szellemi alkotás jogosulatlan használatából eredő igény érvényesítése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2014. május 6. napján kelt 9.G.21.766/2013/63. számú rész- és közbenső ítélete ellen a felperes részéről 64., az I. és II. rendű alperesek részéről 65., illetőleg 67. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

R É S Z - É S K Ö Z B E N S Ő Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét **helybenhagyja.**

A peres felek másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

A rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

(Személy 1) 2004. június 30-tól 2009. február 27-ig a felperesi társaság beltagja, azt követően pedig annak kültagja. Ugyancsak tag (személy 1) házastársa.

A felperes (személy 1) kültag révén került kapcsolatba az I. rendű alperesi társasággal (személy 2)-n keresztül, aki annak 2004. január 9-ig tagja és egyben ügyvezetője volt. Az I. rendű alperest 2004. január 1-jétől 2004. április 19. napjáig (személy 3) és (személy 4) ügyvezetők együttesen képviselték, majd április 19. napjától (személy 3) lett az önálló törvényes képviselő.

A II. rendű alperest 2003. április 18-án a (C Kft.), (személy 2) és a felperes alapították. Az alapítás célja a perbeli termékek gyártása és forgalmazása volt. Tagja a felperes 2006. december 1-jéig volt, tagja és ügyvezetője pedig 2003. április 18. és 2005. december 9. között (személy 1). Az I. rendű alperes 2006. december 15-től minősített többségű befolyást biztosító tagja lett a II. rendű alperesi társaságnak, míg a fennmaradó üzletrészt (személy 3) tulajdonolta.

A II. rendű alperes 2009. január 1. napjától végelszámolás hatálya alá került, a végelszámoló a III. rendű alperes.

A felperes kültagja, (személy 1) 1998. április 6-án „Eljárás gabonából készített, magas fehérjetartalmú hússzerű anyag és ebből előállított készítmények gyártására” szabadalmi

bejelentést tett. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala 2002. február 20. napján jogerőre emelkedett határozatával a szabadalmi bejelentést elutasította, mert az nem felelt meg a feltalálói tevékenység követelményének.

(Személy 1) 1999. augusztus 16. napján a felperes részére értékesítette a „Gabonából készített magas fehérjetartamú hússzerű anyag és ebből előállított készítmények gyártási eljárása” című szabadalomhoz kötött know-how-t 440.000,-Ft vételár ellenében.

A felperes 2001. július 17-től a **(védjegy neve)** márkavédjegy jogosultja volt 2010. június 22. napjáig, amely a későbbiekben nem került meghosszabbításra.

Az I. rendű alperes 2003. évben **(település 1)**-en tönkölybúzahús üzemet létesített, ahol **(védjegy neve)** termék gyártását kezdte, melyhez szükséges gépeket **(személy 1)** bocsátotta rendelkezésre. A felperes 2004. február 1-jén bérleti szerződést kötött az I. rendű alperessel a melléklet szerinti gépekre, de már ezt megelőzően a későbbiekben gyártandó termékek kikísérletezésére, próbagyártásra került sor az I. rendű alperesi üzemből a korábban üzembe helyezett gépekkel. Ennek során kísérleti naplókát állítottak ki, rögzítették a recepteket, a jelenlévők nevét, beosztását, akik azokat aláírták. A kísérletezés eredményeként 2003. október 16-i dátummal elkészült a **(védjegy neve)** „(termék 6)”, a **(védjegy neve)** „(termék 7)”, valamint a **(védjegy neve)** „(termék 8)” szendvicsfeltét gyártmánylapja, amelyet az I. rendű alperes, mint az előállító egység vezetője írt alá. A gyártmánylapok 2004. évben a ... Megyei Kormányhivatal Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategészségügyi Igazgatósága részére benyújtásra kerültek. Rajtuk az I. rendű alperes szerepelt mint élelmiszer előállító, aki a II. rendű alperes megbízásából folytat gyártást.

A próbagyártásokat követően is folyamatos volt a termékfejlesztés az I. rendű alperesi üzemből **(személy 1)** útmutatása alapján, aki meghatározta a kísérletezés irányát, és 2003. októbertől a pástétom termékek kifejlesztése is elkezdődött. A kísérletezések eredményeként 2006. évre 12 búzafehérje alapú húspótló készítményt állítottak elő.

Időközben – 2003. augusztus 11-én – a felperes és az I. rendű alperes know-how adásvételi szerződést kötött a felperes tulajdonát képező **(védjegy neve)** márkavédett termékcsalád gyártási eljárási know-how-jára. Ebben rögzítették, hogy a szerződés tárgyát képező know-how a felperes szellemi terméke és kizárólagos tulajdona. A vételárat 11.500.000,-Ft + ÁFA összegben határozták azzal, hogy az átadott know-how kiterjed a **(védjegy neve)** márkavédett termékcsalád gyártási eljárására, receptúráira, melyeket a felperes az adásvételi szerződés aláírásával egyidőben átadott az I. rendű alperesnek. A felperes a vételárat kiszámlázta, azt az I. rendű alperes teljesítette, utóbb azonban a felperes a vételárat visszafizette, mivel a szerződés megkötésére okot adó gazdasági cél nem valósult meg.

Az I. rendű alperes **(település 1)**-i üzemében a **(település 2)**-i Állategészségi és Élelmiszer Ellenőrző Állomás 2004. április 1-jén ellenőrzést tartott, melynek során megállapították, hogy a termékek gyártmánylapjai az üzemből megtalálhatóak, mintát vettek az analitikai vizsgálatokhoz, és átvették a termékek gyártmánylapjait fénymásolatban. Az I. rendű alperesnél lefolytatott APEH ellenőrzés kapcsán **(személy 3)** ügyvezető úgy nyilatkozott, hogy az I. rendű alperes bérli a felperes gépeit, amelyekkel gyártást végez, ugyanakkor megghiúsult a **(védjegy neve)** márkavédett termékcsalád gyártási, eljárási know-how-jának adásvétele, miután 2003. szeptember 23-án a szerződést módosították és a vételár

visszafizetése is megtörtént. Az ügyvezető előadása szerint az I. rendű alperes „bérgyártást” végez a II. rendű alperes részére.

A felperes mint jogosult és a II. rendű alperes mint hasznosító 2006. február 1. napján licencia szerződést kötött. Ebben a felperes kijelentette, hogy a **(védjegy neve)** védjegy kizárólagos tulajdona, továbbá hogy az e márkavédjeggyel védett találmányra és know-how-ra **(személy 1)** feltalálóval olyan hasznosítási szerződést kötött, melynek értelmében a hasznosítás jogát a II. rendű alperesi hasznosító részére szabadon továbbadhatja teljes rendelkezési joggal. A 2. pont szerint a know-how-ra hasznosítási, a **(védjegy neve)** márkavédjegyre használati jogot engedélyez a felperes a II. rendű alperesnek, amely a névhasználatra, a bemutatott és betanított technológia szerinti **(védjegy neve)** termékek előállítására és forgalomba hozatalára, jelölésére, reklám- és marketing anyagokban való szerepeltetésre vonatkozik. A II. rendű alperes a szerződés 3. pontjában elismerte, hogy a felperes a találmányban körülírt gyártási technológiát 2004-2005. években az I. rendű alperes – mint bérgyártó – dolgozóinak betanította, a gyártás beindításához szükséges információkat átadta, a termékek forgalomba hozatalához szükséges dokumentáció elkészítésében közreműködött. Rögzítették, hogy a II. rendű alperes a **(védjegy neve)** védjegy használati jogának átadásáért 2006. január 1. napjától 50.000,-Ft + ÁFA/hó fix összegű díjat köteles megfizetni, ezen felül a know-how hasznosításáért 1.000.000,-Ft/hó árbevételeig a kereskedelmi átadási ár 5 %-át, de minimum 50.000,-Ft + ÁFA/hó összeget; 1 és 2 millió forint közötti árbevétel esetén annak 4,5 %-át, 2 és 3 millió forint között 4 %-át, 3 millió forint fölött pedig a kereskedelmi ár 3,5 %-át + ÁFA. A licencia szerződés 7. pontjában a II. rendű alperes kötelezettséget vállalt, hogy az átadott és betanított technológiától, receptúráktól és gyártmánylapoktól csak a jogosulttal való egyeztetés és annak jóváhagyása után térhet el. A 12. pont értelmében a hasznosítási jogot a II. rendű alperes harmadik személynek nem adhatja tovább. A szerződés határozatlan időtartamra jött létre, amit a felek csak különösen indokolt esetben, közös megegyezéssel szüntethetnek meg, illetve az szerződésszegés esetén azonnali hatállyal – kártérítési igény érvényesítése mellett – megszűnik. Megegyeztek abban, hogy a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetése esetén a hasznosítási és védjegyhasználati jog megszűnik anélkül, hogy egymással szemben a szerződésben rögzített kötelezettségeken kívül bármely követeléssel élnének, egyben rögzítették, hogy a hasznosító jogutód nélküli megszűnése esetén a hasznosítási jog is megszűnik.

A szerződés alapján a II. rendű alperes a 2006-2007. évekre, valamint 2008. januárjára vonatkozó védjegyhasználati díjakat megfizette.

A II. rendű alperes a 2008. november 18. napján kelt, felperesnek írott levelében bejelentette, hogy a 2008. szeptember 23-i taggyűlésen elhatározottak szerint 2008. december 31. napjával megszűnik, ezért ettől az időponttól a hasznosítási szerződést is megszüntnek tekinti és a **(védjegy neve)** elnevezést nem használja.

A felperes a szerződés megszűnésének közölt időpontját nem fogadta el, a szerződést továbbra is hatályosnak tekintette, mivel – álláspontja szerint – az csak a II. rendű alperes jogutód nélküli megszűnésének időpontjával szűnhet meg. Ezzel egyidejűleg visszamenőleges hatállyal kérte a forgalmi adatok kimutatását, a receptúrák és technológiai előírások,

gyártmánylapok, valamint az alap- és segédanyagok, fűszerek, csomagolóanyagok beszállítói adatbázisának átadását.

A végelszámoló – aki megegyezett a II. rendű alperes ügyvezetőjével – válaszában arról tájékoztatta a felperest, hogy a felek által aláírt hasznosítási szerződés nincs, a II. rendű alperes 2008. december 31. óta gyártást nem végez és a védjegyet sem használja. Vitatta, hogy a felperes részéről receptúra, klisé, technológiai leírás átadására sor került volna.

Az I. rendű alperes **(termék 4), (termék 3), (termék 5), (termék 2), (termék 1), (termék 6), (termék 7) és (termék 8)** szendvicsfeltét, továbbá **(termék 10), (termék 9) és (termék 11)** pástétom elnevezésű búzafehérje alapú húspótló készítményeket hoz jelenleg is forgalomba anélkül, hogy a termékek címkéjén a **(védjegy neve)** elnevezés szerepelne.

A felperes módosított keresetében kérte annak megállapítását, hogy a tulajdonát képező **(védjegy neve)** termékek előállítására vonatkozó gyártási technológia jogosulatlan használatával és a know-how jogosulatlan hasznosításával az I. rendű alperes megsértette a Ptk. 86. § (4) bekezdésében biztosított jogait. Kérte kötelezni a jogsértés abbahagyására és eltiltani a további jogsértéstől, valamint hogy részeltesse őt elért vagyoni eredményeiben, amelyet a 2009. január 1. és 2011. február 28. napja közti időszakra 5.200.000,-Ft + ÁFA összegben jelölt meg. Kérte továbbá megállapítani, hogy köteles az elért vagyoni eredmény meghatározásához szükséges adatok kiadására. Kereseti kérelme kiterjedt annak megállapítására is, hogy a tulajdonát képező **(védjegy neve)** termékek előállítására vonatkozó gyártási technológia és know-how hasznosítás I. rendű alperes részére történő jogosulatlan átadásával a II. rendű alperes megsértette a Ptk. 86. § (4) bekezdésében biztosított jogait. Kérte kötelezni arra, hogy adja át részére a receptúrákat, gyártási technológiai leírásokat, gyártmánylapokat, egyéb, a technológia alkalmazásához szükséges iratokat, eszközöket, a felhasznált alap- és segédanyagok, fűszerek és csomagolóanyagok listáját, beszállítói adatbázisát, a címkemintákat, nevezze meg a csomagolóanyagot előállító társaságot és tiltsa el a további jogsértéstől. A hasznosítási szerződés 5. pontja alapján a 2006. január 1. és 2011. február 28. napja közötti időszakra 6.200.000,-Ft + ÁFA összegű hasznosítási díj megfizetését igényelte a II. rendű alperestől, valamint – ehhez kapcsolódóan – a tényleges forgalmi adatok kiszolgáltatását.

Másodlagosan az I. rendű alperessel szemben a Tpv. 6. §-ára alapítottan terjesztett elő keresetet. Hivatkozása szerint az I. rendű alperesnek először próbagyártásra gyártási technológiát adott át, végül pedig a közösen alapított cég, a II. rendű alperes kapta meg a védjegyhasználat mellett a hasznosítási jogokat. A folyamatot részletezve előadta, az I. rendű alperesnek átadta a receptúrákat, termékgyártási, technológiai leírásokat, valamint a felhasznált alap- és segédanyagok, fűszerek és csomagolóanyagok listáját. A II. rendű alperesi cégben azonban a felperes szempontjából kedvezőtlen változások történtek, tagként nem volt lehetősége a döntéseket befolyásolni, végül ezért kötött szerződést a II. rendű alperessel. A gyártást a II. rendű alperes az I. rendű alperes bevonásával végezte, és az így, a szerződéskötés időpontjára kialakult helyzetet rögzítették a szerződés 3. pontjában. Állítása szerint az I. rendű alperes bizonyos termékeket a hasznosítási szerződés megszűnése után is jogsértően forgalmaz, hiszen ezek és a know-how a felperesi kültag szellemi alkotásai, azokkal kizárólag ő rendelkezhet. Kérte figyelembe venni, hogy az alperesek egyike sem foglalkozott **(védjegy neve)** termékek gyártásával mindaddig, amíg a felperes az erre irányuló know-how-t át nem adta. Kiemelte, eddig az időpontig az alperesek a szükséges tárgyi feltételekkel sem rendelkeztek. Végül utalt arra, hogy a 2006. február 1-jén megkötött szerződés licencia szerződésnek minősül.

Az I. és II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva azt mind jogalapjában, mind összecszerúságában. Hangsúlyozták, az I. rendű alperes a védjegyet jogszerűtlenül nem használta, és nem követett el jogsértést saját termékei gyártása és forgalmazása során sem. Ezek a felperesi termékektől eltérő összetételűek és a csomagolásuk sem összetéveszthető.

A II. rendű alperes előadása szerint a szerződés hatálya alatt mindvégig szabályszerűen teljesítette az abban foglalt kötelezettségeit. Vitatta, hogy a gyártási technológia jogosulatlan átadásával a felperes Ptk. 86. § (4) bekezdésében rögzített jogait megsértette volna. Állította, nincs a birtokában a felperes tulajdonát képező receptúra, gyártási, technológiai leírás, gyártmánylap, illetőleg egyéb eszköz, melyet a kereseti kérelem b) pontja rögzít, és ilyen gyártási technológiát az I. rendű alperesnek sem adott át jogosulatlanul.

Az alperesek egyebekben vitatták, hogy a felperes által kidolgozott ötlet, elképzelés elérte volna a jogi oltalomban részesülő know-how szintjét. Kiemelték, a felperes gyártástechnológiát részükre nem adott át, termelésre alkalmas kész gyártástechnológiával nem is rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, 15 napon belül adja ki a felperes részére a **(védjegy neve) (termék 1), - (termék 2), - (termék 3), - (termék 4), - (termék 5); a (termék 6), (termék 7), (termék 8)** szendvicsfeltét; a **(termék 9), (termék 10), (termék 11)** pástétom termékek gyártmánylapjait, és az ezekhez kapcsolódó receptúrákat. Megállapította, hogy a II. rendű alperesnek a 2006. január 1. és 2008. december 31. közötti időtartamra a **(védjegy neve)** márkavédjeggyel ellátott találmány és know-how után hasznosítási díj jogcímén fizetési kötelezettsége áll fenn a felperes felé, egyben kötelezte, hogy erre az időszakra a termékek tényleges forgalmi adatairól negyedévi bontásban 15 napon belül készítsen kimutatást. Megállapította, hogy az I. rendű alperes 2009. január - 2011. február 29. között jogtalanul használta és hasznosította a fenti termékek gyártmánylapjait, s ezzel a felperesnek a 2010. június 22-ig **(védjegy neve)** márkavédjeggyel védett találmány know-how-jához, mint szellemi alkotáshoz fűződő jogait megsértette. Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes e jogosulatlan tevékenységgel elért vagyoni eredményéért a felperes felé helytállni tartozik. Határozatának indokolása szerint a felperes és a II. rendű alperes között 2006. február 1. napján létrejött védjegyhasználati, találmány és know-how hasznosítási szerződés licencia szerződésnek minősül, mely érvényesen létrejött. A szerződéssel a felperes a **(védjegy neve)** márkavédjeggyel védett találmányra, know-how-ra hasznosítási jogot engedélyezett a II. rendű alperesi licencia vevőnek. Rögzítette, hogy a különböző búzafehérje alapú húspótló készítmények konkrét gyártási technológiáját tartalmazó gyártmánylapok, receptúrák az I. rendű alperes üzemében folytatott kísérletezések eredményeként alakultak ki, a gyártási technológiát az I. rendű alperes alkalmazottai betanították a II. rendű alperesnek. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy az I. rendű alperes a **(személy 1)**-el való kapcsolat előtt egyáltalán nem foglalkozott búzahús gyártással, a kísérletezéseket **(személy 1)** irányította. A licencia szerződés, valamint a tanúvallomások alapján úgy foglalt állást, hogy a felperes a 2006. február 1-jén megkötött szerződéssel 12 búzafehérje alapú húspótló készítmény gyártási technológiáját, mint know-how-t adta át a II. rendű alperesnek, amely az I. rendű alperesi üzemben folytatott kísérletek eredménye. Az alperesek védekezése kapcsán rámutatott, önmagában az a körülmény, hogy máshol is – akár kül-, akár belföldön – történik

búzahús alapanyagból élelmiszer előállítás, a perbeli know-how közkinccsé válását nem igazolja. Egyebekben álláspontja az volt, **(személy 3)** végelszámoló 2008. november 18-i levelével a Ctv. 110. § (1)-(2) bekezdése szerinti azonnali hatályú felmondási jogát gyakorolta, mellyel a licencia szerződés 2008. december 31. napjával megszűnt. Eddig az időpontig a II. rendű alperes a Ptk. 319.

§ (2) bekezdése alapján díjfizetésre köteles, melynek jogalapját közbenső ítélettel állapította meg, ugyanakkor részítélettel döntött a tényleges forgalmi adatokról szóló kimutatás-készítési kötelezettségről, valamint a gyártmánylapok, receptúrák kiadásáról. Az I. rendű alperes törvényes képviselőjének nyilatkozata alapján megállapította, hogy 2011. június 20. napját megelőzően a gyártás alapjául a 2009. januári gyártmánylapok technológiai leírása, receptje szolgált az I. rendű alperesnél, melynek dokumentációi a rendelkezésére álltak. Azt, hogy az I. rendű alperes felhívás ellenére sem csatolta a 2009. évi gyártmánylapokat, a terhére értékelte, mivel így igazolhatta volna, hogy a gyártás ténylegesen a felperesétől eltérő technológiával folyik. Ennek hiányában azonban nem volt megállapítható, hogy 2009. évtől a termékek összetételében, technológiájában változás állt volna be, ami azt jelenti, hogy az I. rendű alperes a rendelkező rész szerinti búzafehérje alapú húspótló készítményeket a felperesi know-how felhasználásával jogosulatlanul állítja elő. Az ezzel kapcsolatos jogsértést az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével szintén megállapította.

A rész- és közbenső ítélettel szemben mind a felperes, mind az alperesek fellebbezéssel éltek.

A felperes módosított fellebbezése az elsőfokú rész- és közbenső ítélet részbeni megváltoztatására irányult annyiban, hogy az ítélet tábla a II. rendű alperes helytállási kötelezettségét a 2011. április 7. napjáig tartó időszakra, az I. rendű alperesét pedig folyamatosan módosítsa. Jogorvoslati kérelmének indoklásában vitatta az elsőfokú bíróság megállapítását, mely szerint a licencia szerződés 2008. december 31. napjával szűnt meg. Álláspontja az volt, hogy az a felperes 2011. április 7-i felmondásával került megszüntetésre, ezért a II. rendű alperes helytállási és fizetési kötelezettsége eddig áll fenn.

Az alperesek fellebbezésükben elsődlegesen a rész- és közbenső ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérték. Véleményük szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az állapítható meg, hogy a felperes által kiadni kért dokumentumok nincsenek a II. rendű alperes birtokában, azokat neki a felperes át sem adta. Ha a felperes gyártási, technológiai leírást, termékreceptúrát, gyártmánylapot vagy egyéb dokumentumot át is adott, azt csak az I. rendű alperes részére tehette, mégpedig a 2006. február 1-jei szerződés megkötése előtt. Hangsúlyozták, a részítéletben felsorolt termékekre több, különböző években készült gyártási lap, receptúra van, ezért a részítélet alapján nem állapítható meg, hogy a kiadási kötelezettség melyekre terjed ki. Kérték figyelembe venni, hogy a felperes 2006-ig létezőként csak három gyártási lapot tudott becsatolni, és ugyanezeket tudta megküldeni a Kormányhivatal Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategészségügyi Igazgatósága is a bíróság megkeresésére. Álláspontjuk szerint a bizonyítási eljárás során egyértelművé vált, hogy az I. rendű alperesnél 2006. után – a felperesnek, illetőleg kültagjának közreműködése nélkül – tovább folytak a kísérletek, ezek nyomán megváltozott a gyártási technológia, ezért az ezt követő időszakban keletkezett dokumentumok kiadását a felperes nem igényelheti. Annak az ügy eldöntése szempontjából nincs jelentősége, hogy az I. rendű alperes a felperessel való kapcsolatfelvétel előtt egyáltalán nem foglalkozott hasonló termékek gyártásával, a lényegi kérdés az, hogy a gyártással 2009-től kezdődően követett-e el

hanem a felperesnek kellett volna bizonyítania. Ezzel kapcsolatosan hivatkoztak a tájékoztatási kötelezettség hiányára is. Továbbra is fenntartották azt az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontjukat, miszerint az I. rendű alperes 2009-től akkor sem követhetett volna el jogsértést, ha a felperes gyártási technológiáját használta volna, mert ekkor már a know-how jogi oltalom alatt nem állt, az közkincs volt. Kifogásolták ugyanakkor, hogy az ítélet nem tartalmaz indoklást arra nézve, hogy a II. rendű alperesnek 2006. január 1. napjától 2008. december 31. napjáig miért áll fenn fizetési kötelezettsége.

A fellebbezések **alaptalanok.**

A felperes keresetét elsődlegesen a Ptk. 86. § (4) bekezdésére alapította, ezzel összefüggésben állította, a kizárólagos tulajdonában lévő know-how-t az I. rendű alperes jogosulatlanul használta, illetve használja jelenleg is, míg a II. rendű alperes a kereseti kérelemben részletezett magatartásaival megsértette a korábban közöttük létrejött hasznosítási szerződésből eredő kötelezettségeit, majd a szerződés megszűnését követően jogosulatlanul adta át a jogvédelem alá eső know-how-t az I. rendű alperesnek.

A Ptk. 86. §-ának (1) bekezdése szerint a szellemi alkotás a törvény védelme alatt áll. A (2) bekezdés kimondja, hogy a védelmet – e törvény rendelkezésein kívül – az alkotások meghatározott fajtáira, valamint egyes rokontevékenységekre a szerzői, iparjogvédelmi (a szabadalmi, a védjegy, eredetmegjelölés, származásjelzés mint oltalom), továbbá az újítói jog, valamint a hangfelvételek előállítóit védő jogszabályok határozzák meg. A törvény védi azokat a szellemi alkotásokat is, amelyekről a külön jogszabályok nem rendelkeznek, de amelyek társadalmilag széles körben felhasználhatók és még közkinccsé nem váltak (86. § (3) bekezdés). Végül a (4) bekezdés védelmet biztosít a vagyoni értékű gazdasági, műszaki és szervezési ismeretek és tapasztalatok tekintetében is.

Az idézett jogszabályokból következik, hogy a Ptk. védelmet a szellemi tevékenység eredményeként létrejött alkotásoknak nyújt, elsődlegesen a külön (szerzői, iparjogvédelmi) jogszabályokban írt módon. Az e körön kívül eső szellemi alkotások számára a Ptk. 86. § (3) bekezdés biztosítja a hézagmentes oltalmat, míg bizonyos műszaki, gazdasági, szervezési jellegű ismeretek, tapasztalatok, azaz a know-how jogi védelmét a Ptk. 86. § (4) bekezdése szabályozza. Ez utóbbira alapította a felperes elsődleges keresetét állítva, hogy az azzal érintett termékek gyártási technológiája, receptúrája know-how-nak minősül, és azt az I., illetve II. rendű alperesek – bizonyos időszakban – jogosulatlanul felhasználták.

A know-how vagyoni értékű szellemi tevékenység útján létrejött vagyoni értékű gazdasági, műszaki vagy szervezési ismeretek és tapasztalatok összessége, ami a gyakorlatban felhasználható, korlátozottan hozzáférhető. A know-how-t védelem addig illeti meg, amíg közkinccsé nem válik. Értékét korlátozott hozzáférhetősége adja, tudása másokkal szemben előnyt jelent. A know-how vagyoni értéke lényegében annak az eredménye, hogy alkotó tevékenység útján jellemzően gazdasági, műszaki szervezési ismeretek és tapasztalatok révén társadalmilag széles körben alkalmazható tudásanyag jön létre (hasonlóan: Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.692/2012/6. és Kúria Pfv.IV.22.067/2012/6. számú döntések). Helyesen állapította

meg az elsőfokú bíróság – az alperesek vitatása ellenére –, hogy a perrel érintett termékek gyártási technológiájára, összetételére, receptúrájára vonatkozó ismeretanyag know-how-nak minősül, mivel olyan műszaki, élelmiszer-előállítási ismereteket rögzít, azok összessége, melyek a gyakorlatban felhasználhatók, annak alapján élelmiszertermékek gyártása folyt, az a Ptk. 86. § (4) bekezdésének

jogi védelme alatt áll. Erre nézve a felperes bizonyítása (Pp. 164. § (1) bekezdés) eredményre vezetett. A know-how-kénti minősítést megerősíti a felperes és az I. rendű alperes között 2003. augusztus 11. napján létrejött adásvételi szerződés, melynek tárgya – szövegezése szerint is – éppen a felperes tulajdonát képező, **(védjegy neve)** márkavédett termékcsalád gyártási eljárását tartalmazó know-how volt. Alátámasztja ezt a felperes és a II. rendű alperes között létrejött licencia szerződés 2. pontja is, amely az 1. pontra visszautalva a hasznosítási jog átengedését a mindkét fél által ismert **(védjegy neve)** márkavédjeggyel védett találmányra és know-how-ra vonatkoztatja.

Mivel azonban a jogszabály a know-how védettségének konjunktív feltételként további korlátot állít, vizsgálni kellett esetleges közkinccsé válását. Önmagában az a körülmény, hogy más cégek is gyártanak hasonló termékeket, nem jelenti azt, hogy a konkrét perbeli termékek gyártására vonatkozó ismeretanyag közkinccsé vált volna, az ezzel kapcsolatos alperesi hivatkozás téves. A közkinccsé válás ugyanis nem távoli hasonlóságot mutató termékek széleskörű gyártása esetén állapítható meg, hanem abban az esetben, ha az adott gyártási folyamat (beleértve a receptúrát, a felhasznált anyagokat, technológiát) bárki számára hozzáférhető, szakember általi megvalósításra (legyártásra) alkalmas mértékben nyilvánosságra került. Ez történhet pl. publikálással, interneten való közzététellel. Az ilyen, már széleskörben megismerhetővé, azaz közkinccsé vált eljárást a törvény nem helyezi oltalom alá, azt bárki szabadon használhatja, hasznosíthatja (eBDT 2011.2443. számú eseti döntés). Arra nézve, hogy az adott know-how közkinccsé vált – melynek következtében, az igényérvényesítéshez szükséges konjunktív feltételek hiányában a kereset elutasításának lenne helye – a bizonyításra köteles fél az alperes (Pp. 164. § (1) bekezdés). Etekintetben azonban bizonyításuk nem vezetett eredményre, a szolgáltatott bizonyítékok nem alkalmasak a keresettel szembeni eredményes védekezéshez. A perbeli know-how széleskörű ismertségének, közkinccsé válásának igazolásához ugyanis nem elegendő önmagában azt bizonyítani, hogy más cégek is gyártanak búza alapú „húskészítményt”, hiszen ez nem jelenti, hogy az eljárás bárki számára hozzáférhető, és az alapján szakember képes a terméket legyártani. Összességében így megállapítható, hogy a két konjunktív, a Ptk. 86-87. §-ai szerinti védelemhez szükséges feltétel megvalósult.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes és a II. rendű alperes között 2006. február 1. napján kizárólagos know-how hasznosítási licencia szerződés jött létre, mellyel a felperes az I. rendű alperes üzemében folytatott kísérletezések eredményeként létrejött 12 búzafehérje alapú húspótló készítmény gyártási technológiáját, mint know-how-t adta át a II. rendű alperesnek. A szerződés 3. és 6. pontjában foglaltakra, valamint arra a körülményre is figyelemmel, hogy a termékek gyártására az I. rendű alperes bevonásával ténylegesen sor került, valótlan az a II. rendű alperesi hivatkozás, hogy gyártási technológiai leírást, termékreceptúrát, gyártmánylapot és egyéb dokumentumokat nem kapott. Ennek hiányában ugyanis a termelés nem lett volna folytatható, meghiúsult volna. Téves a II. rendű alperes fellebbezési hivatkozása atekintetben is, hogy legfeljebb a gyártmánylapok, receptúrák I. rendű alperes részére történő átadása lenne megállapítható, hiszen a licencia szerződés 3.

pontjában a szerződő felek maguk rögzítették, hogy a felperes – az I. rendű alperesen keresztül – a gyártáshoz szükséges dokumentációt átadta. Ugyanakkor az a tény sem hagyható a mérlegelés során

figyelmen kívül, hogy a II. rendű alperes 96,6 %-ban az I. rendű alperes tulajdonában áll, így a dokumentáció II. rendű alperes birtokába jutása még erre irányuló szerződési rendelkezés esetén is valószínűsíthető lenne. Mindezek alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a védett, üzleti titkot képező ismeret, az adott „**(védjegy neve)**” készítmények know-how-ja reprodukálásra alkalmas módon átadásra került a végjegy jogosultsággal, a felperes ezzel szerződéses kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette. A kizárólagosságról a szerződés 12. pontjában rendelkeztek, egyben utaltak az érintett know-how üzleti titok jellegére is (6. és 11. pont).

A gyártás folyamatosságára, a gyártó azonosságára tekintettel – jelen tényállás keretei között – helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy az általa forgalmazott termékek 2009-től lényegesen eltérnek a felperes kültagja által kidolgozott technológiától, a gyártás nem a korábban átadott know-how szerint folyik, e kötelezettségének azonban – bírói felhívás ellenére – nem tett eleget. Ezért az ellenkező bizonyítás hiányában az állapítható meg, hogy az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet szerinti búzafehérje alapú húspótló készítményeket a felperes know-how-jának felhasználásával jogosulatlanul állítja elő. Erre utal az egyes termékek hasonló, illetőleg azonos elnevezése is, bár kétségtelenül azokon a 2010. június 22-ig márkavédett **(védjegy neve)** elnevezés már nem ilyen formában szerepel. Megjegyzi az ítéletábra, a licencia szerződés 7. pontjából következően a gyártmánylapoktól való – a felperes hozzájárulása nélküli – eltérés sem eredményezheti a szerződéses kötelezettségek alóli mentesülést (hasonlóan: Szegedi Ítéletábra Pf.I.20.466/2013/2.).

Mindezek következtében alaptalanul hivatkozik a II. rendű alperes arra, hogy az elsőfokú ítéletből nem állapítható meg, hogy annak rendelkezései a különböző évben készült gyártási lapok közül melyekre vonatkoznak.

A Ptk. 87. § (1) bekezdése értelmében akinek szellemi alkotáshoz fűződő jogát megsértik – a külön jogszabályban meghatározott védelmen kívül –, a személyhez fűződő jogok megsértése esetén irányadó polgári jogi igényeket támaszthatja. A (2) bekezdés szerint a külön jogszabályok hatálya alá nem tartozó szellemi alkotásokat és a személyek vagyoni értékű gazdasági, műszaki, szervezési ismereteit és tapasztalatait érintő védelem körében a jogosult azt is követelheti, hogy az eredményeit elsajátító, vagy felhasználó személy részletesse az elért vagyoni eredményben. Az utaló szabály folytán alkalmazhatóak a Ptk. 84. § (1) bekezdésében foglalt jogkövetkezmények is. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan döntött részítélettel arról az alkalmazott jogkövetkezményről, melyhez elegendő peradat állt rendelkezésre (Pp. 213. § (2) bekezdés), illetőleg a továbbiak jogalapjáról közbenső ítélettel (Pp. 213. § (3) bekezdés).

A felperes módosított fellebbezésében kizárólag azt sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet a II. rendű alperes helytállási kötelezettségét 2011. február 29. napjáig állapította meg, szemben a szerződés 2011. április 7-i megszűnésével, míg álláspontja szerint az I. rendű alperes

helytállási kötelezettsége jelenleg is fennáll. Indoklásában – az utóbbi kapcsán – vitatta az ítélet azon megállapítását, mely szerint a licencia szerződés 2008. december 31. napjával szűnt meg. E körben helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes végelszámolójának 2008. november 18. napján tett nyilatkozata a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 110. § (1) és (2) bekezdése szerinti, jogszerűen gyakorolt felmondásnak minősül, melynek következtében a felperes és a II. rendű alperes között létrejött szerződés – a rendelkezése szerint – 2008. december 31. napjával

megszűnt (Ptk. 321. § (1) bekezdés), következésképpen szerződéses helytállási kötelezettség eddig terheli.

Az I. rendű alperessel szembeni kereseti követelését a felperes 2011. február 29. napjáig bezárólag terjesztette elő, melyet az elsőfokú eljárás során nem módosított, ezért az elsőfokú bíróság sem terjeszkedhetett túl ezen ítéletében (Pp. 215. §). A felperes másodfokú eljárásban előterjesztett, a helytállási kötelezettség hosszabb időtartamban történő – folyamatos – megállapítására irányuló kérelme nem tartozik a Pp. 146. § (5) bekezdés c) pontjában foglalt körbe, azaz meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül, amely a Pp. 247. § (1) bekezdésébe ütközik (hasonlóan: eBDT 2007. 1697. számú jogeset).

A kifejtettekre tekintettel a felperes módosított fellebbezési kérelme is alaptalan.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a másodfokú eljárásban sem a felperes, sem az alperes fellebbezési kérelme nem vezetett eredményre, a peres felek másodfokú eljárási költségeiket a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján maguk viselik.

S z e g e d, 2015. január hó 9. napján

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Bálint Attila sk.
előadó bíró

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
táblabíró